

A FEJÉVEL brainrush JÁTSZIK

„Félelmetesen
szórakoztató thriller.”
– *Publishers Weekly*

RICHARD BARD

RICHARD BARD

A FEJÉVEL
brainrush
JÁTSZIK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezt a könyvet édesanyámnak ajánlom.
Ő tanította meg nekem, hogy mindent lehet, csak akarni kell.*

ELSŐ RÉSZ

*„Félelmeink közül a halálfélelem a legértelmetlenebb,
hiszen aki meghalt, annak már semmilyen balesettől
nem kell tartania.”*

Albert Einstein

1. FEJEZET

Kalifornia, Santa Monica-i Veteránkórház

JAKE BRONSON az elmúlt két hétben a halálra készült. De mégsem ma akart túlesni rajta, legfőképpen nem ebben a nyomorult MR-készülékben.

Megindult vele az asztal. Tudta, hogy mindjárt betöltik a szűk csőbe, mint az ágyúgolyót annak idején a polgárháborúban. A szemüveges szakasszisztens unottan végignézett rajta, a köpenye ujján mustárfolt éktelenkedett.

Baromira megnyugtató.

– Mostantól egyáltalán ne mozgassa a fejét.

Hát persze, mintha megtehetné. Csuklónyi széles pánt feszült a homlokán, szorosan odafogta az asztalhoz, amely halk nyekkenéssel folytatta útját. Jake szorosan behunyta a szemét, amikor a feje a készülék nyílásához ért, és igyekezett elfelejteni, hogy a gép belső fala szinte súrolja az orrát. Három nagy levegővel később az asztal végre megállt. Jake-et teljesen elnyelte a készülék. Hallotta, ahogy a ventilátor bekapcsolt a lábánál. A szellő lehűtötte a homlokán gyöngyöző verejtéket.

Az asszisztens hangja recsegve szólt a beépített hangszóróból:

– Mr. Bronson, ha hall engem, nyomja meg a gombot.

Pánikgomb. Elég abszurd. Folyamatos pánikban élt, mióta az orvosok közölték vele, hogy gyógyíthatatlan. Ebbe az utolsó vizsgálatba még beleegyezett, hogy megtudja, hány hónapja van még hátra – akart még valami értelmeset csinálni, valami maradandót hagyni a világnak. Ha itt végzett, nincs több orvoshoz mászkálás, csak az életre koncentrál. Hüvelykujjával megnyomta a markában szorongatott kapcsolót.

– Működik – mondta a technikus. – Ha esetleg nagyon bezárva érzi magát odabent, csak nyomja meg, és rögtön kihúzom. De gondolom, tudja, hogy ilyenkor előlről kell kezdenünk az egészet, szóval próbáljuk meg elsőre végigvinni, jó? Fél óra az egész, kezdjük is.

Jake hüvelykujja ott remegett a pánikgomb felett. *Picsába.* Már most meg akarta nyomni. Jobban járt volna, ha elfogadja a nyugtatót, amit a váróban ajánlgattak neki. De a barátja, Marshall is ott volt vele, és majdnem felröhögött, amikor az asszisztens előhozakodott a bogyóval.

Most már késő.

Miért történik ez megint vele? Egyszer rákosnak lenni bárkinek bőven elég egy életre. De kétszer? Nincs igazság. Tombolni akart, üvöltöni – de kinek, minnek? Aznap reggel szétverte az otthoni kis-tévéjét, mert azzal reklámoztak egy filmet, hogy „összel a mozikban”. Egyszerűen nem bírta elviselni, hogy már ezt sem fogja látni.

Úgy érezte, egyre szűkül a cső. Gyomra görcsbe rándult a klausztofóbiás rettegéstől, amely minden szívveréssel nyomasztóbbá vált. Eszébe jutott az állítható magasságú izasztókamra, ami-ben annyi végtelen órát töltött a légierős kiképzés alatt, mikor a hadifogságra készítették fel őket.

Gyerünk, Jake, szedd össze magad!

Fél óra. Az csak harminc perc, csak ezernyolcszáz másodperc. Összeszorított foggal számolni kezdett. *Egy sör, két sör, három sör...*

A készülék hangos berregéssel kapcsolt be. Jake megjijedt, össze is rezzent a váratlan zajtól.

– Kérem, ne mozogjon, Mr. Bronson! – recsegte az asszisztens bosszúsan.

Jake úgy emlékezett, hogy az MR-nek tíz éve még más hangja volt. „Limfóma – mondta akkor a repülőorvos. – Sajnálom, de így nem repülhet.” Jake tehát az első harci bevetése előtt egy nappal eltemethette gyerekkori álmát, nem lett belőle F-16-os pilóta. A kemo-terápia és a sugárkezelés iszonyú kemény volt, de szerencsére hatott, a rákot sikerült visszaszorítani – két héttel ezelőttig, amikor újra felbukkant – immár agydaganatként.

Az idegesítő berregés ütemes zajjá gyorsult. Jake nagyot sóhajtott, próbált ellazulni.

Nyolc sör, kilenc sör...

Hirtelen az egész cső durván jobbra csapódott, mintha a gépet balról oldalba kapta volna egy buldózer. Jake teste elcsavarodott, de a fejét mereven tartotta a pánt. Nyakába éles fájdalom hasított, bal kezének ujjai egy pillanat alatt elzsibbadtak. A ventilátor leállt, a lámpa kialudt, a cső pedig rázkódni kezdett, mint a túltöltött turmixgép.

Földrengés!

A gép belsejéből feltörő sivítás késként hatolt Jake zúgó fejébe. Meleg nedvesség öntötte el a fülét, amitől a hallása is eltompult.

Teljes erőből nyomta a pánikgombot, és üvöltött, de minden szava remegett a földrengéstől:

– Szed-je-nek már ki in-nen!

Nem jött válasz.

Két kezét a cső falának nyomta, hogy valamennyire megtartsa magát. A felület elég meleg volt, és egyre csak hevült.

A levegő vibrált az elektromosságtól. Jake egész testében bizsergett. Szikrák pattogtak a cső falán – a vaksötétben csak ebből jött rá, hogy a látása még működik. Hamarosan megcsapta az orrát az elektromos tűz fanyar büze is.

Már ököllel verte a cső felforrósodott falát, és tovább kiabált:

– Valaki...!

Egyszer csak görcsbe rándult a teste. Keze-lába rángott, mint aki rohamot kapott, a feje is hátrabicsaklott, már amennyire a pánt engedte. Csúnyán ráharapott a nyelvére, szája megtelt a vér fémese ízével. Égető, pusztító, szúró fájdalom hatolt át az agyán, egészen a tarkójáig. Úgy érezte, mindjárt széthasad a feje.

A földrengést mintha elválták volna.

Akárcsak a rohamot.

Jake szinte szétfolyt az asztalon, de kalapáló szíve majd kiugrott a helyéről.

Távoli hangokat hallott. Minden idegszálával rájuk figyelt. A lába felé nézegetett. A teremben felkapcsolták a villanyt, árnyak mozogtak a gép körül.

Megnyekkent alatta az asztal, aztán ki is gurult vele a gépből. Amikor Jake-nek már a feje is kint volt, két aggódó szempár szegeződött rá.

– Egyben vagy? – kérdezte a barátja, Marshall, mintha semmi jóra nem számítana.

Jake nem igazán tudta, hogy egyben van-e. Az asszisztens segített neki felülni. Félig maga alá húzta a lábát, aztán kissé oldalra fordult, és véreset köpött a padlóra.

– Lehet, hogy meg kéne javítani – mondta az asszisztensnek a pánikgomb vezetéket lóbálva.

– Elnézést ké-kérek, Mr. Bronson – dadogta a köpenyes. – Elment az áram, és én is csak dülöngéltem jobbra-balra...

– Mindegy – felelte Jake, és felszisszent, amikor hátranyúlt, hogy megmasszírozza fájó tarkóját. Aztán a gép füstölgő belseje felé bökött:

– Örüljön, hogy nem maga volt leszíjazva abban a koporsóban.

Lassan lerakta a lábát a földre és felállt. Forgott vele a szoba. Érezte, hogy Marshall erősen megfogja a vállát.

– Várjál, öreg, várjál! – mondta Marshall. – Üljlél vissza, elég trágyán nézel ki.

Jake megrázta a fejét, és elmúlt a szédülése.

– Kutya bajom, csak összeszedem magam, fél perc az egész...

Gyors ellenőrzést végzett. Az ujaiba visszatért az élet. Fájt a nyaka, sajgott a nyelve, és valami bizsergést is érzett a tarkója felett, de nagy baja nem esett. Az asztalt borító lepedő csücskével letörölte a füléből kiszivárgott folyadékot. Enyhén rózsaszínes lett tőle a fehér textil, ami nem okozott Jake-nek különösebb traumát. Néhányszor nagyra nyitotta az állkapcsát, hogy kiduguljon a füle. Most már rendesen hallott.

Az ajtó melletti kis mosdókagyló tükrénél egy vizes papírtörölővel szépen letakarította a vért a szájáról meg az álláról. A képe egész elfogadhatóan nézett ki, sokat segített rajta a napozás. Csak a haja volt kusza, de az meg nem számít, úgymint ez a divat... És ha egyszer végre rendesen kialussza magát, talán a szeme is zöld lesz megint, nem vörös. A tükörből az apja nézett vissza rá, fiatalabb kiadásban. Nagy levegőt vett, csak úgy dagadt a mellkasa. Ott állt ez a százkilencven centi magas, harmincöt éves férfi, és arra gondolt, most van élete virágjában.

Ja, persze.

Próbálta megfejteni, hogy mi történt vele a gépben, de máris halványultak az emlékei, mintha az egész csak álmodta volna. Gyorsan magára kapta a pólóját, a farmerét meg a fogason lógó vászoningét. Mikor már a fekete mokaszinját húzta fel, visszanézett a fánkforma gépre, ami kis híján megölte. A műanyag borítás az illesztésnél végig meg volt feketedve, és vékonyka füstkígyókat eregetett.

– Soha többet – morogta Jake félhangosan.

Kifelé menet egy csinos nővér elkapta Marshall kezét, és csendben átadott neki egy összehajtott papírcetlit. Jake majdnem elvi-gyorodott. Lefogadta volna, hogy barátja megint telefonszámot kapott, bár elég döbbenetesen nézett a nőre, tehát talán mégsem.

Marshall a zsebébe gyűrte a papírt, barátságosan integetett a nő-
vérnek, aztán kiment Jake után.

– Figyelj, te biztos jól vagy? – kérdezte.

– Biztos.

De Jake fejében újra meg újra felerősödött a zúgás. Tudta, hogy valami nagyon megváltozott.

2. FEJEZET

Kalifornia, Redondo Beach

JAKE A HÁZA HÁTSÓ TERASZÁN GUBBASZTOTT egy széken, összekulcsolt kézzel, könyökét csupasz térdén nyugtatva, ugyanis kedvenc szakadt farmere ott is mutatott némi folytonossági hiányt. Három óra körül a nap már átsütött az óceán feletti párafelhőn, itt-ott lyukat ütött a fátyolon és finoman melengette Jake-et, aki félig lehunytt szemmel nagyot szippantott a nedves, sós levegőből. Harminc-negyven méterrel alatta magányos szörfös evezett a nyílt vízre. A lágyan morajló hullámok mindennél jobban megnyugtatták Jake idegeit. Fent sirályok lebegtek az enyhe parti szélben, mintha damilon lógnának.

Marshall kidugta a fejét az apró konyhaablakon. Bal fülén folyamatosan ott lógott az elegánsan karcsú headset, de a nők így is megőrültek délies vonásaiért, bár Marshall sosem tudott igazán mit kezdeni az ilyen rajongókkal. Informatikában, programozásban zseni volt, de a csajokhoz nem értett – Jake gyakran ugratta is emiatt.

– Írd fel a sört is! – mondta Marshall vigyorogva. – Ez a két uccsó. A tejet meg kidobtam, két hete lejárt, hallod.

Jake egykedvűen vállat vont. A két hálószobás, mediterrán stílusú, hatvanéves házzal nemigen vágthatott fel, de mégis itt vert gyökeret, miután egész életében folyamatosan költözött – először katonagyerekként, aztán vadászpilótaként. Innen, Redondo Beachtől egészen Malibuig ellátott, csodás volt a panoráma.

Beccapódott a szűnyoghálós erkélyajtó, és Marshall a következő pillanatban Jake kezébe nyomta az egyik sört.

– Ha folyamatosan tárva-nyitva nálad minden ablak, néha port törölni se ártana. Erőteljesen koleszos tisztaság van odabent.

Jake nem izgatta magát, szerette, ha nyitva vannak az ablakok. A pornál meg kisebb gondja is nagyobb volt.

Marshall nem sokat hímezett-hámozott:

– Akkor kérsz új időpontot az MR-re?

– Felejtős – ingatta a fejét Jake.

– Félsz, hogy megint földrengés lesz, vagy mi? Egy-két napig lehetnek még utórengések, de aztán megszűnik a tektonikai feszültség, és egy ideig biztos nyugtunk lesz.

Jake-nek eszébe jutott, hazafelé mit hallottak a rádióban. Azt mondták, 5,7-es erősségű volt a rengés. Az epicentruma nem esett messze a parttól, de még egészen délen, San Diegóban, és fent, San Luis Obispóban is érezni lehetett. Az első, nagy rázkódást követő lökéshullám csak tíz-tizenöt másodpercig tartott. Kiseb károk keletkeztek, komoly sérülésről sem jött hír.

– Elegem volt az MR-ből. Meg az orvosokból is.

– De muszáj menned, nem?

Marshall cipője nyomot hagyott a terasz deszkapadlóján, ami még nedves volt a lecsapódott párától. Legombolós nyakú fehér inget és khakinadrágot viselt, na meg magas szárú, tarka Converse-t, amit le se lehetett imádkozni a lábáról.

– Én azt hittem, csak az MR-ből tudhatod meg, hogy mennyire terjedt szét a daganat. Meg is halhatsz, öreg.

– Hát igen, a „meg is halhatsz” sokkal jobban hangzik, mint a „meg fogsz dögleni”. Mindegy, hagyjuk is.

Jake már számtalanszor megbánta, hogy elárulta Marshallnak a betegségét, és hogy MR-vizsgálatra is kell mennie. A barátai közül csak Marshall tudott a tumorról, a családjából meg senki. De Jake neki sem mondta meg, hogy gyógyíthatatlan. Csak néhány hónapja lehetett hátra, így a legkevesbé sem hiányzott neki, hogy mindenki sajnálni kezdje. Tíz éve, az első rákja idején már eleget tutujgatták.

A feltárási műtét után anyja keserves zokogására ébredt. Az apja nem tűnt túlzottan megviseltnek, de ő sosem verte nagydobra az érzéseit. Jake tudta, hogy a szülei félnek, rettegnek a gondolattól, hogy a másik fiukat is elveszíthetik. Amikor Jake bátyja motorbal-
esetben meghalt, az egész család padlóra került. És tessék, most meg ömiatta kellett aggódniuk.

Hónapokig tartó kemoterápia és sugárkezelés következett. Kilenctven kilóról hatvanöt alá fogyott alig hat hét alatt. Kihullott az összes haja. De nem adta fel, csinálta tovább saját magáért és a családjáért is. A kezelés felénél az apját elvitte egy szívroham. Megszakadt a szíve, gondolta Jake, és persze magát hibáztatta érte. Ez történik, ha az embert egymás után érik a sorscsapások. Tudta, hogy az anyja lesz a következő, ha nem épül fel. És akkor a húga egyedül marad. Jake ezt nem hagyhatta. Győznie kellett, muszáj volt.

Az agresszív kezelésekre hatására a betegség végül megadta magát. Jake megnyerte a háborút, testben legalábbis. Aztán ahogy megerősödött, ő lett a stabil bástya, amelynek védelmében anyja és húga is összeszedhette magát a családi tragédiák után. De Jake most nem akarta, hogy megint sajnálattal és szánalommal vegyék körül. Másodjára már nem bírta volna elviselni.

Marshall feszülten járkált fel-alá a terasz korlátja előtt, és ujjbegyével önkéntelenül simogatta az övtokban tartott telefonja sarkát. Ivott egy korty sört.

– Legalább azt meséld el, mi történt, amikor bent voltál a gépben. Jóformán egy szót se szóltál, mióta elhúztuk onnan a csíkot.

Jake még ekkor sem tudta felidézni, hogy pontosan mi történt vele az MR-ben, de a végére kristálytisztán emlékezett: kalapált a szíve, levegőért kapkodott, tehetetlennek érezte magát, és leküzdhetetlen pánik lett rajta úrrá – mindezt inkább elfelejteni akarta, nem megbeszélni.

– Nem tudom, fura volt. Valami történt, de hogy mi, azt még nem sikerült megfejtennem. Iszonyúan beparáztam. Olyan igazi hallálfélelem tört rám, mint amikor nem nyílik az ernyőd, és csak zuhansz a föld felé megállíthatatlanul.

Elszorult torokkal folytatta:

– Aztán csak arra emlékszem, hogy ülünk a kocsiban és hallgatjuk a rádiót. A bemondó sorolta a meccsek eredményét, és ettől valahogy megnyugodtam. Mindegyik számpárhoz más kép társult a fejemben. Hülyén hangzik, de számok helyett mindenféle alakzatokat láttam. – Egy pillanatra becsukta a szemét. – És most is fel tudom idézni mindet, a hozzájuk tartozó eredményeket is.

– Na persze.

– De komolyan, nem kamuzok.

Jake megint lehunyta a szemét, és sorolta:

– Boston College – Virginia Tech 14–10, Ohio State – Penn State 37–17, USC – Oregon 17–24, California – Arizona State 20–31, West Virgi...

– Hogyne, jól van, ügyes vagy. De most én jövök – röhögött Marshall, és sportközvetítő baritonnal folytatta: – West Virginia – Connecticut 15–21, Texas A&M – Missouri 14–3.

– Na várjál! A West Virginia nem a Connecticuttal játszott, hanem a Rutgerszel, és le is gyalulták őket 31–3-ra. A Connecticut a South Floridát verte, méghozzá 22–15-re.

Marshall kérdően nézett a barátjára, és várta, hogy elvigyorodjon, vagy bármi jelét adja, hogy csak szívatja.

De Jake komoly volt, mint a vakbélgyulladás, látszott rajta, hogy egyáltalán nem viccel.

Marshall rosszállóan kikapta az övtokból a telefonját, bökött néhányat a kijelzőn, majd így szólt:

– Na jó. Vegyük végig újra!

Jake megismételte az eredményeket, de most lassabban, hogy Marshall is követni tudja.

Az első néhány válasz után Marshall döbönt ábrázatára széles vigyor ült. Mind a harmincegy eredményt hallotta, és felnézett a telefonjából.

– Azt a kurva anyját.

– Most már érted, miről beszélek? Amúgy lövésem sincs, hogy csináltam. Elég fasza, mi?

– Hát, nem szar. Kicsit olyan vagy, mint az a forma, akit Dustin Hoffman játszott az *Esőemberben*.

Jake is látta a filmet.

– Matekból is tudott pár figurát, ugye? Fejben számolt. Szerintem nekem is menne.

– Alapműveletre gondolsz vagy valami huszadfokú egyenletre?

– Nem is tudom.

Marshall benyomta a számológépet a telefonján.

– Szóval... mennyi négyezer-hétszázhuszonkétszer ezerkétszáz-harminc?

– Ötmillió-nyolcszáznyolcezer-hatvan – vágta rá Jake.

– Zsíír – mondta Marshall, aztán pötyögött még egy kicsit. – És hetvennyolcezer-ötszázhatvanhatnak mennyi a négyzetgyöke?

– Hány tizedesjegyig kéred?

– Most szívatsz, ugye?

Jake rázta a fejét, mire Marshall kibogarászta, milyen hosszú is a végeredmény a kijelzőn, aztán így felelt:

– Legyen tizenkettő.

Jake lehunyta a szemét, és kiböfögte a választ:

– 280,296271826794.

– Basszus! Te nem vagy normális.

– Azt mondtad, basszus? Mit finomkodszt, puhapöcs?

– Hagyjuk az udvarlást! Inkább azt mondd el, hogy csináltad!

– Pofonegyszerű az egész. Minden számjegynek megvan a saját színe, formája, tapintása, mindegyik más. És az eredeti számokból így áll össze a fejemben a válasz, amit aztán csak le kell olvasnom.

Marshall ujjai táncra perdültek a kijelzőn, de keresgélés közben azért beszélt is.

– Hallottam már ilyet. Előfordul, hogy a fejsérülés szokatlan, új képességeket eredményez. Nézd csak meg ezt itt! – mondta, és átadta Jake-nek a telefont.

Jake átfutotta a cikket, amely egy zseni savant-ról, Jonathon Tiel-ről szólt, aki egy autóbaleset után szerzett fantasztikus szellemi képességeket. Páratlan emlékezőtehetségre tett szert, de fejszámolásban és nyelvekben is brillírozott. A pi értékét húszezer számjegy-nél is tovább fel tudta sorolni hiba nélkül. Tizenöt nyelvet beszélt folyékonyan, és állítólag alig egy hónap alatt szuahéliül is megtanult, márpedig azt a világ egyik legbonyolultabb nyelvének tartják.

Ezután Jake egy másik cikkre is rákattintott. Egyet pislogott, és a szemével már le is fényképezte az oldalt, jöhetett a következő, de egy másodperc alatt azzal is végzett, újabb kattintás, újabb cikk, és így tovább. Meglepődött rajta, milyen gyorsan szippantja be az információkat.

Persze továbbra sem értette, hogyan lett képes erre a mutatványra. Úgy érezte, mintha az agya mélyén merevlemez tárolna el minden oldalt, amit elolvas, és csak rá kell gondolnia, hogy felidézze. De mi lesz, ha egyszer megtelik a vinyó? A számítógép ilyenkor bementja az unalmast.

Jön a kék halál.

– Te most el is olvasod, amire rákattintasz? – kérdezte Marshall.

Jake bólintott, de nem nézett fel a képernyőről, csak falta a cikkeket egymás után. Mindegyik elképesztő szellemi bravúrokról és hirtelen jött művészi tehetségről szólt, néhány írás fizikai változásokat is említett. Egy közös pont volt az egyébként átlagos

alanyokban: mind valamiféle fejsérülést szenvedtek. Marshall a barátja vállá fölé hajolt, aztán csak a fejét ingatta, mert nem bírta követni a szövegeket; amint betöltötte őket a telefon, Jake már lazított is tovább. Így inkább leült a másik székre, tornacipős lábait felrakta a teraszkorlátra, és csendben iszogatótt.

Négy-öt perc múlva Jake hátradőlt a székben. Egy eltűnő kondenzcsíkot nézett az óceán felett, és a múlton merengett.

Két évvel az első rákja után, vagyis nyolc éve költözött Redondo Beachre, mert repülésoktatói állást kapott Torrance-ben, a Zamperini Field reptéren. Nem volt egy aranybánya, de legalább repülhetett. Született pilóta volt, így néhány hónap alatt ő lett az első számú műrepülés-oktató. Nem lehet leírni, milyen érzés egy elsőbálozóval a magasba emelkedni. Ráadásul a nyitott, kétfedelű Pitts Special majdnem akkora adrenalinfröccsöt adott, mint amikor az F-16-ossal hasított át az égen. Odavolt az örült kaszkadőrmutatványokért. A főnöke persze megjegyezte, hogy időnként elég lazán értelmezi a repülésbiztonsági szabályzatot, de Jake valahogy mindig érezte, meddig mehet el büntetlenül. Ugyanakkor nem gondolta át, mennyire bölcs döntés fejjel lefelé elhúznia a július 4-i légi parádéra összesereglett tömeg fölött Hermosa Beachen. Majdnem el is vettek a pilótaengedélyét, de Marshallnak sikerült meghekkkelnie az Amerikai Légügyi Hivatal nyilvántartását, ahol átírta az engedély érvényességi dátumát.

Aztán nagyot fordult a világ, amikor Jake megismerkedett Angellel.

A lány csivitelő barátnői gyűrűjében érkezett a repülőiskola bejáratához. Felbizzatták, hogy vegyen egy órát műrepülésből, neki pedig esze ágában sem volt megfutamodni. Kacér csillogással a szemében mérte végig Jake-et, akiben szinte megállt az ütő. Angel csípőre tett kézzel, mindenre elszántan állt előtte, és szavak nélkül is azt üvöltötte: „nem tudsz megijeszteni”. Mindezek mellé szívdöglesztő mosoly is társult, Jake tehát abszolúte joggal érezhette, hogy most bele kell adnia apait-anyait.

De odafent Angel bátorsága hamar elszállt, és rettegés vette át a helyét, amikor Jake egy dobott orsó után függőleges hurokrepüléssel folytatta, és kínosan közel repült a földhöz. Angel el is ájult az intenzív manővertől, aztán ahogy magához tért, orbitálisat hányt. Jake iszonyúan szégyellte magát. Tudhatta volna, hogy ez lesz. A következő néhány napja sorozatos bocsánatkérések és virágcsokrok jegyében telt, végül vacsorázni is elvihette Angelt. Egy év múlva összeházasodtak, rá másfél évre pedig megszületett a lányuk, Jasmine. Jake a fellegekben járt.

Egészen egy évvel ezelőttig, amikor beljük hajtott egy részeg autós, és mindketten meghaltak. Jake-nek majd megszakadt a szíve.

Szinte biztos volt benne, hogy ettől a tragédiától újult ki a rákja. *Ez törtéNIK, ha az embert egymás után érik a sorscsapások.*

Az utasszállítót már nem lehetett látni, csak a kondenzcsík bizonyította, hogy arra járt, és hogy nyugat felé indult, át a Csendes-óceánon. Vajon mi volt az úti célja? Új-Zéland? A Fidzsi-szigetek? Hongkong? Angellel mindegyiket látni akarták egyszer, de Jake tudta, hogy már ő sem megy sehová.

– Itt vagy, öreg? – kérdezte Marshall, és szelíden kivette Jake kezéből a telefont.

– Még itt.

Marshall elhallgatott, nem tudta, mit válaszoljon.

– Nincs para – tette hozzá Jake félmosollyal, és nekikoccintotta a sörösüvegét Marshallénak, aztán újdonsült agyi képességeire terelte a szót. – Azért durva, nem? Kőkemény csodabogár lettem vagy mi.

Marshall pohárköszöntős mozdulattal megemelte az üveget, és kiitta az utolsó kortyot.

– Valami tényleg történt az agyammal ott a gépben, Marsh. Megváltoztam. De tudod, mit? Lehet, hogy a doki is ezt írta volna fel – mondta Jake, és megvakarta a halántékát.

– Akkor most inkább pihennél? – kérdezte Marshall.

Jake nem akart tudomást venni a zúgásról, amely az imént indult a tarkójától a feje búbja felé, ezért így felelt:

– Dehogysis! Megyünk a bárba Tonyval meccset nézni, ahogy megbeszéltük. De még egyszer mondom: az egészségemről nem beszélünk. Tony még nem tudja, világos?

Marshall összeszorította a száját, de bólintott.

3. FEJEZET

Olaszország, Velence

LUCIANO BATTISTA a hármás osztatú ablakban állva magába szívta a gyöngyöző vizű Canal Grande látványát. A csatorna túlsó partján a több száz éves, paszellszínű paloták csak úgy ragyogtak a késő délutáni napsütésben, még ha feszengtek is egymás mellett, mint a könyvek a polcon. Turistákkal megrakott vaporetto haladt felfelé a csatornán, farvizétől imbolyogtak az egymás mellé kikötött fényes, fekete gondolák. Battista orrát enyhén megcsapta a közeli piac hal-szaga.

Pazarul berendezett irodája egy hatszáz éves gótikus palota legfelső emeletét foglalta el, Battista innen csodálta az elé táruló látképet. A varázslatos szépségű úszó város a világ minden szegletéből vonzotta a titkokra és romantikára éhező turistákat, akik Velence sötét múltjáról, a megannyi vérontásról, a harácsolásról és egyéb gyanús ügyekről persze vajmi keveset tudtak. Battista hét évvel ezelőtt tette ide európai székhelyét.

Mindent megtett, hogy elvegyüljön a patinás város legfelső társadalmi rétegében, és minduntalan igyekezett elegáns és finom úriember látszatát kelteni. Ma éppen acélszürke Armani öltönyben és Gucci cipőben pompázott. Tudta, hogy ez az összeállítás kiválóan

passzol sötét szeméhez, bronzos bőréhez, rövid, hegyes fekete szakállához és kifogástalan frizurájához, amely gondosan eltüntette néhány ősz hajszálát. Mindez része volt az álcának.

Aztán hátat fordított az ablaknak, és átsétált a kézzel faragott cseresznyefa íróasztalához, ahonnan a képernyőkkel borított falat figyelte.

A középső tévén látható kísérleti alanyt két éve toborozták, ezután került az észak-afganisztáni hegyekbe, Battista titkos föld alatti bázisára. Elvégezte a kiképzést, rendben átment minden egészségügyi vizsgálaton, majd egy hete iderepült, hogy megkapja az implantátumot. A fiatal férfi egy kis étkezőasztalnál ült és egy műszaki szaklapot memorizált, közben pedig egy tabletre jegyzetelt; a felskiccelt kapcsolási rajzok és robbantott ábrák bizonyították, hogy érti is, amit elolvas.

Az implantátum működött.

– Már hét nap telt el, Carlo – mondta Battista.

– *Si, signore.*

Carlo egy széles, bőr olvasófotelben ült Battista íróasztala mellett laza, egyenes szárú khakinadrágban és feltűrt ujjú, felül kigombolt fehér ingben. Nemigen zavartatta magát, rugós kése tizenöt centis, borotvaéles pengéjével vágta a körmét. Viharvert kezét és masszív alkarját sebhelyek borították. A bőre olyan árnyalatú volt, mint Battistáé, kopasz feje pedig csillogott, akár a biliárdgolyó. Egyik szemöldökét mély vágásnyom választotta szét, amely az arcán is folytatódott. A vágás miatt a szemhéja megereszkedett, így sötét ábrázata még marconábbnak tűnt.

A megfigyelt férfi félretette a szaklapot, és maga elé vette a tabletet, hogy ellenőrizze, mit rajzolt, aztán elégedett vigyorral bámult a kamerába, és tökéletesen amerikai kiejtéssel így szólt:

– Na, hogy tetszik? Innentől nem kell más, csak egy barkácsáruház, egy műszaki bolt és nagyjából tizenkét óra, amikor senki nem zavar. És baaamm! Bármikor összepakolok egy hátizsáknál nem nagyobb pokolgépet, ami minimum egy fél háztömböt lerombol.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Persze ha kifinomultabb megoldást szeretnétek, szivar méretű alumíniumhengert is rakhatok akármelyik iskola vízvezetékébe, és akkor az ivókutakból a gyerekek elfogyaszthatják a késleltetett hatású, príma kis mérget. Ez azért már valami, nem?

Battista elégedetten bólintott. Ez a fickó tényleg figyelemreméltó volt. Az implantátum beültetése előtt igen gyatrán és erős akcentussal beszélt angolul. Ehhez képest most olyan kiejtése volt, mint egy dél-bostoni melósnak. A vonásait plasztikai sebész lágyította, a haja pedig világosbarnára volt festve, így simán elment volna tősgyökeres Red Sox-drukkernek, akiről végképp senki nem gondolná, hogy valójában egy terroristaosztag vezére, és a dzsihád parancsa szerint amerikaiakat szeretne lángba borítani.

Carlo felállt a fotelból, hogy jobban lássa a képernyőt. A cingár Battista mellett irgalmatlanul szélesnek tűnt.

– És nem labilis? – kérdezte.

– Ez már most is több nappal tovább bírja, mint az eddigiek nagy része. A csapatunk egészen magabiztosan állítja, hogy megoldották a problémát.

És ajánlom nekik, hogy igazuk legyen, gondolta Battista. Ez volt a harminchetedik kísérleti alany, akibe beültették a transzkraniális mágneses ingerlésre kitalált eszköz, a TMS-implantátum kísérleti példányát. Az első tíz-tizenöt próbálkozás rögtön kudarcba fulladt, az alanyok a műtét után azonnal meghaltak. A kutatócsoport azért mindegyik esetből tanult valamit, így a tizenhatodik delikvens már majdnem húsz óráig maradt életben, az agya ezalatt pedig különleges, savant-okra jellemző képességeket produkált. Ez másfél éve történt, azóta mindegyik egy kicsivel tovább élt, de már csak ketten maradtak, akik több hónappal éltek túl a beavatkozást, az egyik viszont még gyerek volt. Az összes többi legfeljebb négy napig bírta. Harmincnégy hű tesztalany halála után Battista nem hagyhatta, hogy az áldozatuk hiábavaló legyen.

Bizakodva nézett a képernyőre. A mostani emberük már egy hetet túlél, miután a kutatóknak, egy újabb autista gyerek agyát